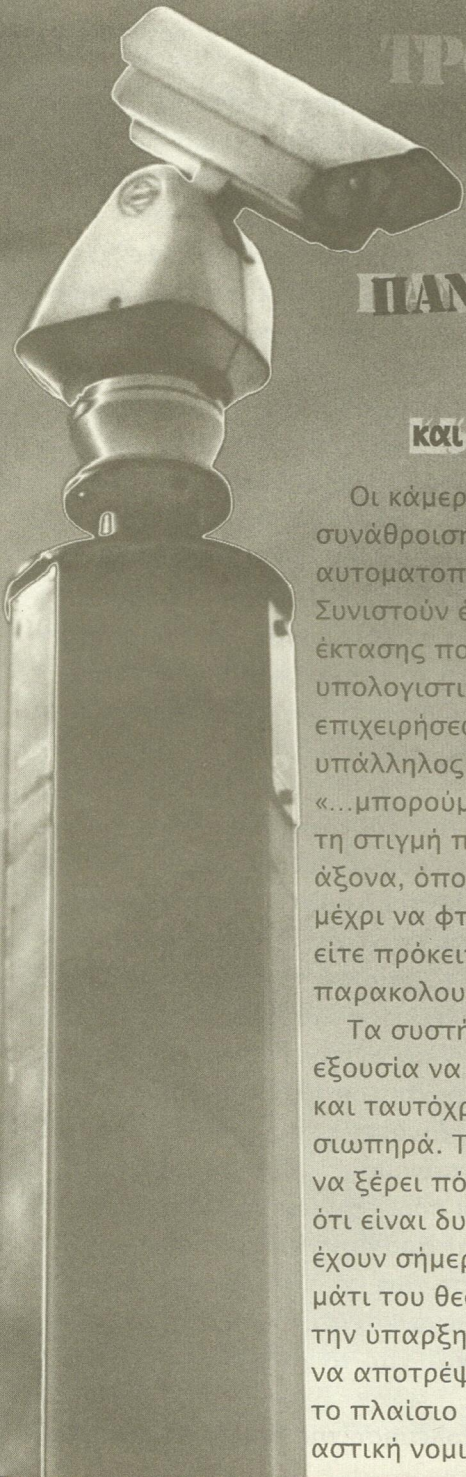

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΚΑΜΕΡΕΣ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ ΜΑΣ

**για την εφιαλτική σκιά της επιτήρησης
που απλώνεται πάνω από την πόλη
και για τις φωτεινές στιγμές της υπονόμευσής της**

Οι κάμερες σε δρόμους, πλατείες και άλλους χώρους συνάθροισης αποτελούν μέρος ενός γενικευμένου και αυτοματοποιημένου συστήματος επιτήρησης και ελέγχου. Συνιστούν ένα ενιαίο πλέγμα παρακολούθησης για το σύνολο της έκτασης που καταλαμβάνουν, λειτουργώντας σε συνδυασμό με υπολογιστικά συστήματα, τηλεπικοινωνιακό εξοπλισμό και κέντρα επιχειρήσεων. Αρκετά παραστατικά, σε συνέντευξή του, ένας υπάλληλος κέντρου διαχείρισης καμερών έχει ισχυριστεί ότι «...μπορούμε να παρακολουθήσουμε κάλλιστα ένα αυτοκίνητο από τη στιγμή που θα ξεκινήσει από οποιοδήποτε σημείο σε έναν οδικό άξονα, όπου υπάρχουν κάμερες. Μπορούμε να το παρακολουθούμε μέχρι να φτάσει στο σημείο που θέλει. Είτε πρόκειται για πεζό, είτε πρόκειται για όχημα ή οτιδήποτε άλλο, μπορούμε να το παρακολουθούμε...».

Τα συστήματα επιτήρησης και ελέγχου επιτρέπουν στην εξουσία να είναι «αδιάκριτη», αφού μπορεί να επιτηρεί διαρκώς, και ταυτόχρονα «διακριτική» αφού ο έλεγχος ασκείται μόνιμα και σιωπηρά. Την καθιστούν «ανεξέλεγκτη», αφού κανένας δεν μπορεί να ξέρει πότε τον παρακολουθούν. Πρέπει να είναι όμως βέβαιος ότι είναι δυνατόν να παρακολουθείται κάθε στιγμή. Οι κάμερες έχουν σήμερα μια αντίστοιχη συμβολική αξία με το ζωγραφισμένο μάτι του θεού στον κεντρικό τρούλο της εκκλησίας. Υπενθυμίζουν την ύπαρξη κάποιου που παρακολουθεί συνεχώς και αποσκοπούν να αποτρέψουν κάθε σκέψη, κάθε πράξη που βρίσκεται έξω από το πλαίσιο της κανονικότητας. Έξω από τα όρια που θέτει η αστική νομιμότητα και η ηθική της.

Η εκτεταμένη εγκατάσταση των καμερών έγινε στο πλαίσιο της προετοιμασίας των ολυμπιακών αγώνων και αρχικά βασίστηκε σε μια παραπλανητική ρητορική για τη δήθεν προσωρινή τους χρήση εκείνη μόνο την περίοδο. Στη συνέχεια, και αφού αυτές έκτοτε δεν έπαψαν να λειτουργούν, η κρατική προπαγάνδα προσαρμόστηκε σε ψελλίσματα περί χρησιμοποίησής τους για τη διευκόλυνση της κυκλοφορίας. Σε αντίθεση όμως με τα σκοπούμενα αυτής της προπαγάνδας, μεγάλο μέρος του κόσμου έχει αντιμετωπίσει μάλλον με καχυποψία ή ακόμα και με εχθρότητα την παρακολούθηση της καθημερινότητάς του από τις κάμερες.

Τον τελευταίο καιρό, σε μια κατεύθυνση κοινωνικής νομιμοποίησης της χρήσης και διεύρυνσης της λειτουργίας τους, αναπτύσσεται από κρατικούς μηχανισμούς μια περισσότερο επιθετική τακτική με την επίκληση των ιδεολογημάτων περί «ασφάλειας». Η ηγεσία του υπουργείου δημόσιας τάξης αναφέρεται απερίφραστα πια σε καταστάσεις που μέχρι τώρα συνέβαιναν περισσότερο σιωπηρά και ανομολόγητα. Διεκδικεί, δηλαδή, τη χρήση των καμερών σα θεμιτό μέσο παρακολούθησης φυσικών προσώπων, συγκεντρώσεων και διαδηλώσεων, όχι μόνο στο όνομα της «διαχείρισης της κυκλοφορίας», αλλά και στο όνομα της «πρόληψης ή της διαλεύκανσης κάποιου εγκλήματος», καθώς και απέναντι στην «απειλή της τρομοκρατίας», προωθώντας έτσι την πλήρη νομική-θεσμική και κυρίως ιδεολογική κατοχύρωσή τους.

Κάθε φορά που το κράτος προτάσσει τα ιδεολογήματα περί «ασφάλειας», διασπείρει ανησυχίες και φόβους για υποτιθέμενους κοινούς κινδύνους και κατασκευάζει εχθρούς στο πρόσωπο του μετανάστη, του τοξικομανή, του απεργού, του μουσουλμάνου, του παραβάτη... Με αυτόν τον τρόπο επιχειρεί να παρουσιάσει ως θεμιτό τον εποπτικό και κατασταλτικό του ρόλο και να εδραιώσει την εικόνα μιας κοινωνίας με ενιαία συμφέροντα, στόχους και προοπτική, στον αντίποδα της πραγματικότητας του κοινωνικού-ταξικού διαχωρισμού και ανταγωνισμού. Μιας πραγματικότητας, όπου η όλο και μεγαλύτερη συγκέντρωση του πλούτου σημαίνει μια αντίστοιχη εξάπλωση της φτώχειας, όπου δίπλα στα φαινόμενα της αυξανόμενης εξατομίκευσης, της καταναλωτικής υστερίας, της αποχαύνωσης και της απάθειας, διακρίνονται επίσης εύκολα οι όλο και επισφαλέστεροι όροι επιβίωσης και η εντεινόμενη εργασιακή εκμετάλλευση, καθώς και η αναπαραγωγή κάθε είδους ταπεινώσεων και καταπίεσεων. Και είναι αυτή η όξυνση των κοινωνικών-ταξικών αντιθέσεων που αναμενόμενα οδηγεί σε μικρότερες ή μεγαλύτερες εκρήξεις τους, η αντιμετώπιση των οποίων από το κράτος, εξαρτάται και από τα αυξημένα επίπεδα βίας και ελέγχου που αυτό είναι σε θέση να ασκεί.

Διαβάζοντας λοιπόν πίσω από τις λέξεις, η «καταπολέμηση της εγκληματικότητας»

δεν είναι παρά βασικό μέσο άσκησης βίας, απέναντι κυρίως στην πληθώρα εκείνων που εξωθούνται στη φτώχεια και τους αποκλεισμούς, δεν είναι παρά στρατηγική διαχείρισης και υποταγής τους. Η «αντιμετώπιση της τρομοκρατίας» αντίστοιχα, στοχεύει εκείνους που βρίσκονται ή θα βρεθούν να αμφισβητούν συνειδητά και να αντιμάχονται το κυρίαρχο σύστημα. Και αμφότερες λειτουργούν σαν απειλή για τον καθένα, εκβιάζοντας την πειθαρχία και την κανονικότητα, την αναπαραγωγή των κυρίαρχων μοντέλων και ρυθμών επιβίωσης.

Μέσα από αυτήν την παραδοξότητα, το να επικαλούνται τον τρόπο και το έγκλημα οι κατεξοχήν φορείς τους, αυτοί που ευθύνονται και διαφυλάσσουν την εκμετάλλευση και την καταπίεση, διαμορφώνεται ένα διευρυμένο πλαίσιο επιτήρησης, ελέγχου και καταστολής. Από τις κάμερες και την αστυνομοκρατία, μέχρι τη γενικευμένη παρακολούθηση κάθε είδους τηλεπικοινωνιών. Από τα προγράμματα αστυνόμευσης σε γειτονιές, μέχρι τις στενές διεθνείς κατασταλτικές συνεργασίες, τη θέσπιση του ενιαίου αστυνομικού και δικαστικού ευρωπαϊκού χώρου και του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης. Από τις «αντιτρομοκρατικές» νομοθεσίες, τις δίκες υπό καθεστώς έκτακτων στρατοδικείων και τα «λευκά κελιά», μέχρι τη γενικότερη ποινική αυστηρότητα και την επέκταση των φυλακών, μέχρι ακόμα την άθλια και συχνά δολοφονική αντιμετώπιση των μεταναστών, τις απελάσεις και τα σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Όλα αυτά επίσης, πέρα από άμεσες εκφράσεις βίας και επιβολής, διαμορφώνουν γενικότερα τις κοινωνικές σχέσεις. Καλλιεργούν την αίσθηση ότι η κάθε στιγμή είναι δυνατό να εποπτεύεται και να ελέγχεται, ότι η κάθε κίνηση μπορεί να αποτελεί αφορμή κυρώσεων, ώστε οι προσταγές της εξουσίας να φαντάζουν αδιαμφισβήτητες, η αντίσταση σε αυτές μάταιη και η πειθάρχηση μονόδρομος. Διαχέουν το φόβο και την καχυποψία, ενισχύοντας την εξατομίκευση και την απομόνωση, εμφανίζοντας παραπλανητικά το κράτος σε ρόλο προστάτη. Αναπτύσσουν τη λογική της «τάξης και της ασφάλειας» ακόμα και σε καθημερινές νοοτροπίες, προωθώντας τη ρουφιανιά και την ενεργητική συμπόρευση με τις επιλογές της εξουσίας.

Η επιτήρηση και ο έλεγχος λοιπόν δεν εξυπηρετούν παρά την ανάγκη του κυρίαρχου συστήματος να επιβάλεται, να αναπτύσσεται και να δικαιωνίζεται. Η προσέγγιση της λειτουργίας των καμερών ως ζήτημα «προστασίας προσωπικών δεδομένων» ή «παραβίασης της ιδιωτικής ζωής», το μόνο που καταφέρει είναι να συντηρεί τις αυταπάτες που παράγει η Δημοκρατία. Διεδικώντας κάποιες δήθεν ασφαλιστικές δικλίδες, την τήρηση κάποιων προσχημάτων, οδηγεί στον εφησυχασμό και την ίδια ώρα ανοίγει το δρόμο στην επιτήρηση.

Μακριά από προσχήματα και αυταπάτες, οι ενέργειες σαμποτάζ ενάντια στις κάμερες είναι μια μορφή έμπρακτης αντίστασης. Αποτελούν μια διάχυτη πρακτική που έχει εκδηλωθεί σε πολλαπλά σημεία της πόλης και με ποικίλες μορφές, με κλεισίματα δρόμων και δημόσιο χαρακτήρα, με ατομικές πρωτοβουλίες, με μπαραζέ εμπρησμών, με σπασίματα φακών κατά τη διάρκεια διαδηλώσεων. Βασίζονται στην αυτενέργεια, την επινοητικότητα και τον σχεδιασμό. Και επιχειρούν να πλήξουν τα ίδια τα συστήματα της επιτήρησης αλλά και την υποτιθέμενη πανίσχυρη και άτρωτη εικόνα της εξουσίας. Μέχρι σήμερα περισσότερες από εκατό κάμερες έχουν καταστραφεί κυρίως από αναρχικούς και αντιεξουσιαστές.

Στις 11 Οκτώβρη, συνελήφθησαν στην περιοχή της Δάφνης πέντε αναρχικοί και κατηγορήθηκαν από την αστυνομία για εμπρησμό δύο καμερών. Αν και στην αρχή επιχειρήθηκε η βαριά δίωξή τους με 6 κακουργήματα και ενεργοποίηση του «αντιτρομοκρατικού», τελικά αφέθηκαν ελεύθεροι και δίδονται με 1 κακούργημα και 2 πλημμελήματα. Οι ίδιοι μέσα από τα κρατητήρια δήλωναν: «το ότι αρνούμαστε τη συμμετοχή μας στη συγκεκριμένη κίνηση δεν σημαίνει πως καταδικάζουμε τέτοιες ενέργειες αντίστασης... αποτελούν κομμάτι του συνολικότερου κοινωνικού ανατρεπτικού αγώνα ενάντια σε ό,τι καταδυναστεύει τις ζωές μας και μάς κρατάει μακριά από την ελευθερία».

Καμιά δυνατότητα του κράτους και κάθε εξουσίας να καταγράφει, να παρακολουθεί, να αξιολογεί, να κατευθύνει τη ζωή μας, δεν μπορεί να είναι ανεκτή.

**ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΕΠΙΤΗΡΗΣΗ
ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΛΕΓΧΟ
ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΑΣ
ΤΙΣ ΚΑΜΕΡΕΣ
ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΟΥΜΕ
ΤΙΣ ΚΑΜΕΡΕΣ
ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΟΥΜΕ**

αναρχικοί και αντιεξουσιαστές
για την υπονόμευση της επιτήρησης και του ελέγχου

